

РОЗДІЛ

1

Тревіс Девін конче мусив сісти на потяг о шостій двадцять, наче це був не звичайний міський електротранспорт, а останній літак із Сайгона. Намагаючись не зважати на задуху й вологість, яка насичувала повітря в унісон із рухом сонця, що сходило над обрієм, Девін ковтнув повітря. От би скинути ненависне офісне вбрання — цей дешевий світло-сірий костюм, пожмакану білу сорочку, яку б не зайве було попросувати, і невигадливу чорну краватку, — а натомість надягти джинси з футболкою або камуфляж і взути берці. Одначе мріяти про таке зась, принаймні зараз.

Девін щойно прийняв душ, але встиг уже спітніти, і тільки густий вихор, зачесаний якнайретельніше, досі тримався купи. Обличчя виголене, тіло помірно напахчене звичайним одеколоном. Простенькі лофери з китицями начищені так, що аж блищать. У портфелі зі штучної шкіри лежить корпоративний ноутбук, захищений од використання з особистою метою, а також м'ятні льодяники і саше ліків проти печії. Девін більше не приймав тих маленьких-миленьких чарівних пігулок, які ковтав заледве не жменями, поки служив своїй країні. В армії їх роздавали дуже щедро, мов желейних ведмежат. Усе заради того, щоби піхотинці бились якомога довше й ефективніше, попри недосипання і недоїдання.

А тепер ці пігулки можна придбати лише за гроші.

Нині за зброю Девінові, замість старого доброго карабіна М4 та пістолета М9, правили два однаковісінських двадцятисемидюймових монітори «Епл», зв'язані цифровими ланцюгами з величезними закодованими хмарними сховищами, де зберігалися будь-які дані, що тільки могли стати йому у пригоді. Звісно, то було лайно собаче, але для Девіна — оце так парадокс! — нічого важливішого наразі не існувало.

У світі великих фінансів тебе навчають дуже простого принципу: вигравай або програвай. Їж або голодуй. Одне з двох. Тут нема жодних талібів чи афганців, які вдаватимуть союзників, перш ніж пустити тобі кулю в потилицю. Головний твій клопіт — квартальні плани прибутків, ліквідність, вільні й закриті ринки, монополії та олігархи, корпоративні юристи, які вимагають грати за правилами, і керівники, що наказують цього не робити. А втім, усе це блякло на тлі осіб, які ділили з Девіном офіс. Це були його закляті вороги. Суперники у волл-стрітській версії змішаних бойових мистецтв. Або він, або вони.

Гарлемською залізничною лінією, що належала компанії «Метро-Північна», Девін їхав на південь, до великого міста. Літо буяло, сонце продовжувало здійматися над обрієм, спека набувала сили. Коли йому було тридцять два, його життя перекинулося догори дригом. Він не знав, що відчуває щодо таких змін. Хоча ні, чудово знав. Ненависть. А отже, все було як належить.

Він сів на звичне місце біля вікна у третьому ряду праворуч (на зворотному шляху йому, навпаки, більше подобався лівий бік). Потяг чухчухав собі вперед, не обтяжений амбіціями, на відміну від своїх пасажирів, і дорогою невтомно підбирав нових людей. В Азії та Європі потяги мають обтічну форму і мчать, мов гепарди, а тутешні — ну просто равлики. Хоча, звісно, навіть ці пересуваються

швидше за автівки, що цілісінькими днями стирчать в убивчих заторах, якими закорковані в'їзди та виїзди з міста.

Щоб заробити на проживання у вежах Мангеттену, зведених рабською працею в нелюдських умовах, не одне покоління торувало той самий шлях. Декого з «пілігримів» убивали злодії-рецидивісти: серцеві напади, притаманні чоловікам середнього віку, інсульти, аневризми, неврологічні розлади та онкологічні захворювання. Печінки бідолах болісно розкладалися від надміру алкоголю, а інколи мисливці за мрією самотужки вкорочували собі віку, не в змозі більше витримувати такого навантаження.

Девін жив у благоденному таунгаусі в Маунт-Кіско з трьома сусідами віком трохи за двадцять. Усі вони на власний розсуд боролися за особисте майбутнє. Девін день у день першим покидав оселю, лишавши співмешканців додивлятися ранкові сни, і прямував кувати свою долю. Він міг би жити й у місті — то було б лише трішки дорожче, зате значно легше. Але милуватися деревами і просторами йому подобалося більше, ніж постійно споглядати хмарочоси й бетонні джунглі.

Кімнату в таунгаусі Девінові знайшла знайома одного з його друзів — ріелторка, яка зателефонувала саме тоді, коли він краяв собі мозок думками, де ж оселитися. Житло було достатньо дешевим, щоб дати йому змогу заощаджувати. Звідти багато хто їздив на роботу до міста, хоча прокидатися доводилося рано, а повертатися пізно. Таку філософію Девінові нав'язували протягом майже всього його життя.

— Працюй, поки не вклякнеш, Тревісе, — товкмачив батько. — Ніхто тобі нічого не піднесе. Мусиш брати сам, а це можливо, тільки якщо гаруватимеш як віл. Поглянь на сестру й брата. Думаєш, вони завиграшки всього досягли?

Еге ж, звісно, Денні та Клер, старші від нього на вісім і дев'ять років відповідно. Висококваліфікований нейро-

хірург у клініці Мейо та фінансова директорка компанії з переліку «Форчун 100», вони стали суперзірками вже тоді, коли Девін пішки під стіл ходив, і сягнули таких висот, до яких йому було як до неба рачки. Усі про це казали, тож навряд чи щось переконало б його в іншому.

Девінове народження достеменно було помилкою. Чи то батько забув про презерватив, чи то мати злегковажила овуляцією і вчасно не стримала свого хтивого чоловіка, та Девін якось з'явився на світ, вибісивши всю сім'ю. Проте, що його матінка відразу після пологів повернулася до роботи в успішній татовій стоматологічній клініці в Коннектикуті, де працювала гігієністкою, він, звісно, дізнався згодом. Хоча ще малим хлоп'ям відчував байдужість батьків, яка перетворилась у справжню лють під час його навчання в старшій школі.

Невдовзі Девіна зарахували до військової академії Вест-Пойнт. Дізнавшись про це, татко вибухнув:

— Гратимешся в солдатиків замість піти й заробити на життя? Гаразд, хлопче, більше ти не отримаєш від нас ані цента. Ми з матір'ю не заслуговуємо на таку срань!

Своє місце у військовому світі Девін, одначе, знайшов. Закінчив Вест-Пойнт, вступив до Школи рейнджерів, пройшов навчання і склав усі необхідні іспити. Найгіршим у всьому процесі для нього було недосипання — через виснаження вони з товаришами куняли стоячи, ба навіть непритомніли. В елітному 75-му рейнджерському полку, куди Девіна зарахували потім, йому велося ще важче, а проте він обожнював роботу спецпризначенців і небезпечні напружені місії, що мав брати в них участь.

Це були суттєві досягнення, тож Девін звітував про них батькам, сподіваючись на крихту схвалення. Але мати не відповіла на жоден із його листів. А тато надіслав йому аж один мейл, поцікавившись, у якому національному парку він працюватиме як *рейнджер*, і підписавшись: «Гордий

батько ведмедя Смокі¹». Девін прийняв би це за жарт, якби не знав, що татусь ніколи не мав почуття гумору.

В армійському світі Девіна вважали бувалим і загартованим вояком. Він отримав два Пурпурових серця, Срібну зірку, а також цілу купу інших металевих кружалець і стрічечок. А втім, на його думку, йому просто пощастило *вижити*.

Із зеленого хлопчика, яким він потрапив до війська, армія зробила справжню бойову машину. Завдяки вишколу і власній наполегливості 180-фунтовий² Девін, чий зріст складав шість футів і один із чвертю дюйм³ (от наскільки точно його виміряли під час вступу до Вест-Пойнту), проміняв пересічну статуру на 225 фунтів⁴ кісток, м'язів і хрящів. Хватка в нього не поступалася силою крокодилової пащі, витривалість сягала ген-ген за межі людських можливостей, а вміння вбивати і лишатися живим ставило його на один щабель харчового ланцюжка з косатками й великими білими акулами.

Наче за розкладом, він здобув звання капітана і з гідністю носив дві срібні смуги, а тоді... тоді враз усе покинув. Мусив покинути. І це розірвало його на шматки. Власне, й досі розривало. Він був військовим до самих кісток, аж поки не втратив змогу виконувати свої обов'язки. Тож довелося зважитися на тяжкий крок.

Цілий місяць Девін сидів удома, міркуючи, що робити далі, а побратими тим часом телефонували й писали йому безперестанку — вивідували, якого лисого він кинув службу. Девін не відповів жодному. Не мав що сказати. Лідер,

¹ *Smokey the Bear* — талісман Служби лісництва США і персонаж плакатів, що попереджають громадян про небезпеку лісових пожеж. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

² 82 кг.

³ 186 см.

⁴ 102 кг.

який не стидався ані наказувати, ані виконувати накази, цього разу не міг дібрати слів для пояснення власних дій.

Аж тут у зв'язку з трагедією 11 вересня було запроваджено закон щодо захисту прав колишніх військово-службовців, а разом і пільги, що дали Девінові змогу безкоштовно здобути освіту в державному університеті й отримати диплом магістра ділового адміністрування. На позір то була справедлива відплата за те, що він ледь не загинув за свою країну.

Серед стажерів у «Коул енд Гочіс» — серйозній, потужній інвестиційній фірмі, де йому дісталася посада молодшого аналітика, — Девін був найстаршим. Надсилаючи резюме, він знав, що на нього дивитимуться з підозрою через вік та неординарний попередній досвід. На співбесіді йому подякували за військову службу — як завжди, механічно. Та мабуть, у компанії була квота на працевлаштування ветеранів і Девін нагодився саме вчасно. Його взяли — чому, він не надто переймався, оскільки тепер мав усі шанси стати нещасним через край.

Отож-бо й воно, думав він, витріщаючись у вікно. *Нещасним через край.*

У потягах, що вирушали пізніше за двадцять хвилин на сьому, було забагато таких самих сірих костюмів, котрі прямували на роботу, на війну. А Девін мусив приїжджати першим: той, хто опиняється на місці раніше за інших, найчастіше і здобуває перемогу. Цього його також навчила армія.

Тому щоранку він сідав у потяг о шостій двадцять і їхав до міста — таке йому судилося покарання. Та хай би як мордувала його ненависть до цієї роботи й нинішнього життя, спокутування провини вимагало більшого.

РОЗДІЛ

2

Потяг перетинав пасторальну місцину, принишклу поза велетенською машинерією мегаполісу, і дорогою підбирав мешканців невеличких заможних містечок, які існували лише заради годівлі голодного звіра, що розлігся на півдні. І от нарешті за вікнами постав анклав будинків, які видавалися чи не найбагатшими в околиці. Щоправда, на назву «будинки» вони б, мабуть, образилися. Споруди завбільшки з торговельний центр заслуговували на пишномовнішу назву. Не *маєтки* і навіть не *вілли* — усе це звучало недостатньо велично. *Палаці*. Так, звісно, викопані *палаці*.

Девін відірвав погляд від ноутбука і визирнув у вікно. Він робив так щоразу, коли потяг опинявся в цьому районі, і незмінно помічав якусь нову конструкцію або ж зауважував, що стара стала ще розкішнішою. До палаців підїжджали вантажівки з бетоном для більших і вигадливіших басейнів, хороми вищали й ширшали, а біля них виростили гостьові флігелі й майданчики для гольфу. Принаймні пересічні люди мають роботу — хоч щось позитивне у такому втіленні жадоби й надмірності, думав Девін.

Перед вигином колії потяг пригальмував, а тоді поволі виповз на купинястий пагорб. Іще трохи сповільнився, майже зупинившись. Тут він завжди подовгу стовбичив перед світлофором — проблема, яку перевізник або не